

torsdagens föreställning på Jönköpings teater.

Foto: ELISABET SVERLANDER

liv i klassikern. De Edwallska burleska karikatyrerna satt där. Svärtan. Och humorn.

Ensam på scen men ändå inte. Med sin röst gick han in och ut i romanpersonernas huvud. In och ut genom livets sprickor.

JAG DROGS MED in i berättelsen om livets komplexitet. Människans obegripliga dubbelhet. Mötet med Söderberg via Edwall och Flinck var essens av mångbottnade känslor. Tankar om liv och död, förakt och moraliska dilemman. En komplicerad kärlek. Ensamhet.

"Man vill bli älskad, i brist därpå beundrad, i brist därpå fruktad, i brist därpå avskydd och föraktad. Man vill ingiva människorna något slags känsla. Själens ryser för tomrummet

och vill kontakt till vad pris som helst."

Thorsten Flincks svarta gestalt, hans närvaro, lyste som klarast i de mörka tunga passagera och berörde mig mest.

PLÖTSLIGT BRÖT EN mobiltelefons signal föreställningens densitet. Flinck tystnade. Tappade fokus. Famlade efter sammanhang. Orden. Vi höll nog alla andan. Vart skulle föreställningen ta vägen? Han sa tyst, manade med tydlig skärpa, men inte alls otrevligt: Vi, alla i salongen är här på lika villkor. Vi har faktiskt jobb att göra, sa Flinck.

Så sant! Han väckte hos mig en fråga. Hur relaterar vi - responderar - som publik? Greppar vi, jag själv på

åskådarpå plats, i någon mening gemensamt stråken till det instrument som vi får tillgång till från scen. Thorsten Flincks uppmaning gav förnyad insikt; att också jag borde förbereda mig. Inte endast lojt konsumera - seriöst dela jobbet. Ta ansvar!

Ljudpinnen är helt klart essentiell. Oavsett översättning hjärta eller själ, i en fiolkropp eller människokropp; Jag borde göra som Ole Bull - soundchecka, ofta kolla min björntråd!

Krönika

Lena Nilhammer

En gång i reklambranschen. Nu fri tänkare. I Jönköping för det mesta, men ibland i sitt kära Kivik.

Magiskt tack vare järnvilja hos eldsjäl

SAKTA SLÖT sig oktobermörkret kring Njudungsbygden. "Ditt tempel är mörkt och lågt är dess valv" skaldar Karlfeldt om allhegonatiden. Nu var vi bokstavligen på väg mot de låga och små templen: 1100-talets Njudungskyrkor.

En buss från Sävsjö, en från Vetlanda. Båda helt fulla. Och turen gjordes två kvällar i rad.

Själva kyrkorna var ljusa och upplysta. Och fyllda av uppläsningar, sång och musik - bland annat av John Bauer Brass. Rent magiskt var det i Vallsjö. Där stannade vi på kyrkbacken och hörde bronslurarna från kyrkans insida. I Hjärlanda bjöds deltagarna på soppa.

"VÄGGARNA VISKAR vidare" - som den kulturella kyrkturen hette - var nu bara en av kring 70 aktiviteter på en rad platser i landskapet i helgen. Från Rudu i norr till Huseby i söder samlades människor till författarböcker, konstarter, konstutställningar och mycket, mycket mer, under Smålands kulturfestival. Själva hann jag också med att hålla ihop en samling på Vandalorum i Värnamo där Smålands Akademi och Smålands Författarsällskap presenterade varsin ny landskapsbok.

I ÅR ÄR DET tredje gången festivalen genomförs. Det offentliga - kommuner, länsstyrelser, regionförbund med flera - har gått in med pengar. Syftet har inte varit mer kultur till Smålands största städer. I Jönköping, Kalmar och Växjö ordnades inget. Desto mer i de mindre orterna och på landsbygden. Kultur av professionell klass. Festivalens grundackord.

NU UPPSTOD INTE Smålands kulturfestival ur

Susanne Rydén levererade i helgen för tredje året i rad, professionell kultur till mindre orter i Småland.

Foto: ANNA PERSSON

tomma intet. Det krävdes en idé. Och en järnvilja.

Den stod Susanne Rydén för.

Född just i Hjärlanda (där soppan serverades), sångerska med inriktning mot barocken och med världen som arbetsfält. Flerfaldigt prisad. Bland annat som "Årets smålänning" av P4 Jönköping. Men nu med hemlandskapet för ögonen.

ELDSJÄLARNA SKA inte underskattas. Mycket av kulturlivet bärs upp av dem.

Nu uppstod inte Smålands kulturfestival ur tomma intet. Det krävdes en idé.

Rydén är en verklig sådan. Men hur hinner och orkar kvinnan? Det har jag undrat. Och hur lyckas hon knyta alla kända namn till sig och få dem till Småland? Samt ordna finan-

siering? Parallellt med att också vara djupt engagerad i försöken att rädda den i fjol avlidna Herta Hillfons konstnärshem i Stockholm.

Men hunnit har hon gjort. Många gladdes över detta under dagarna. Vi lyfter på hatten och bugar. Frågan är nu: vad händer nästa år?

De avsatta pengarna var till ett treårigt projekt. Dessa tre år är nu alltså till ända. Vi får hoppas på en fortsättning.

Text: Eric Lindfeldt

kultur@jonkopingsposten.se

Ur dimman in på Tändsticksgränd

Meta Neumann, som främst arbetar i raku-teknik, har sin ateljé i villan på Bymarken. Huset ägdes tidigare av konstnären Zage Johansson. Utställningen pågår till och med den 27 november.

Yvonne Teiffel

yvonne.teiffel@jonkopingsposten.se

Med rymd och plats för tanken hoppas konstnärerna som nu ställer ut på Tändsticksgränd att få till ett samtal. Mellan de tolv verken.

Utställningen "Stories from the mist" pågår just nu på Tändsticksgränd 24.

Det är konstnären Kristofer Henriksson (bilden) och Kezia Pritchard som gästar Dymlingen med tolv utvalda verk i väldigt olika tekniker, varav ett är gemensamt, skapade sedan 2008. Henriksson är från Mullsjö och precis som Pritchard 31 år gammal och utbildad vid Kun-

stakademien i Trondheim. Titeln på utställningen står för de bådaställning till konstnärskapet

- Man jobbar ofta med saker som är ganska vaga, utan frågeställning eller röd tråd, som i en dimma, säger Kristofer Henriksson. Det är en sparsmakad utställning med mycket

luft, mellan verken, konstaterar han.

- Det är medvetet för att ge varje arbete utrymme. För att få igång ett potentiellt samtal mellan dem. Så att historier kan uppstå.

Nina Marjavaara

036 - 30 40 73

nina.marjavaara@jonkopingsposten.se

I "Fragment of av cloud" registreras tidens gång genom att vattnet i glaset dunstar.

Foto: JOHAN LINDBLOM